

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 797/2016
24.08.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.И., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.И., адвоката М.Н. из В., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању 1К.бр.57/14 од 13.11.2015. године и Апелационог суда у Нишу 13Кж1.бр. 76/16 од 30.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 24.08.2016. године, једногласно, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.И., адвоката М.Н., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању 1К.бр.57/14 од 13.11.2015. године и Апелационог суда у Нишу 13Кж1.бр. 76/16 од 30.03.2016. године, као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости у осталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању 1К.бр.57/14 од 13.11.2015. године, изреком под I, окривљени Г.И. оглашен је кривим за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 3-три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 01.04.2013. године до 26.04.2013. године, те је обавезан да плати суду на име судског паушала износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Апелациони суд у Нишу, пресудом 13Кж1.бр.76/16 од 30.03.2016. године, одбио је као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Врању и браниоца окр. Г.И. и пресуду вишег суда у Врању 1К.бр.57/14 од 13.11.2015. године, у ставу I, потврдио.

Бранилац окр. Г.И., адв. М.Н., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због погрешне примене материјалног права-Кривичног законика (члан 439. тачка 1) до 3)ЗКП), битне повреде одредаба кривичног поступка (члан 438. став 2. тачка 1) ЗКП) и „друге повреде“, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окр. Г.И. ослободити од оптужбе или да пресуду Апелационог суда у Нишу 13Кж1 76/16 од 30.03.2016. године укине и предмет врати том суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Г.И. је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са образложењем да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се према одредбама ЗКП не може заснивати, између осталих, на исказима полицијских службеника Н.С., Д.С., С.Н. и Д.М. да су имали оперативна сазнања да се окр. Г.И. бави продајом опојне дроге хероин већем броју уживалаца на подручју града Врања, а да је у својој кући вршио припремање и паковање ради даље продаје, која сазнања не могу бити ни непосредан ни посредан доказ у поступку.

Изложени наводи захтева, по оцени Врховног касационог суда, нису основани. Како су се поменути сведоци полицијски службеници у датим исказима изјашњавали о чињеницама и околностима које су непосредно опажали, приликом опсервације простора око куће окривљеног и претресања његове куће, о којима могу да сведоче у кривичном поступку, а не о садржини обавештења добијених од окривљеног или другог лица о околностима извршења конкретног кривичног дела које је предмет оптужбе, као доказа који се не могу користити у кривичном поступку и који се издвајају из списка (члан 237. у вези са чланом 288. ЗКП), нити уопштено помињање разлога за опсервацију куће окривљеног критичном приликом (оперативна сазнања да окривљени продаје опојну дрогу хероин испред своје куће) има значај и карактер изјашњења о садржини конкретног недозвољеног доказа, то су, насупротив ставу браниоца окривљеног, искази ових сведока могли бити коришћени у поступку и на истима се могла засновати побијана правноснажна пресуда.

Према наводима захтева иста битна повреда одредаба поступка учињена је и заснивањем пресуде на извештају Пољопривредно стручне службе у Врању о вештачењу семенки марихуане пронађених у кући окривљеног, пошто се у том

извештају уопште и не говори о семенкама марихуане, већ о семенкама конопље, без изјашњења да ли се ради о индијској конопљи (марихуани) или домаћој индустријској конопљи која не представља опојну дрогу, затим узимањем као релевантног доказа о извршењу дела маказа пронађених у кући окривљеног које ништа не доказују, као ни постојање трага хероина на телефонској картици, код постојања доказа, који суд занемарује, и то извештаја Завода за заштиту здравља Враће да је окривљени уназад неколико дана користио опојну дрогу хероин.

Предњим наводима захтева, иако се позива на битну повреду одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног у суштини оспорава оцену суда доказа о којима је реч и такође, оспорава оцену суда исказа окривљеног и сведока И.С. о провери квалитета дроге као разлогу због којег су се кесице са дрогом налазиле код њих критичном приликом, дакле оспорава чињенично стање утврђено у побијаној правноснажној пресуди на основу тих доказа, док у вези са поменутиим вештачењем семенки марихуане истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, због противречности разлога пресуде са садржином налаза и мишљења вештака у погледу предмета вештачења.

Међутим, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, нису дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно браниоца окривљеног, па је захтев за заштиту законитости браниоца окр. Г.И. у делу у којем је поднет из тих разлога, недозвољен.

Из свих изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у одбијајућем делу, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.